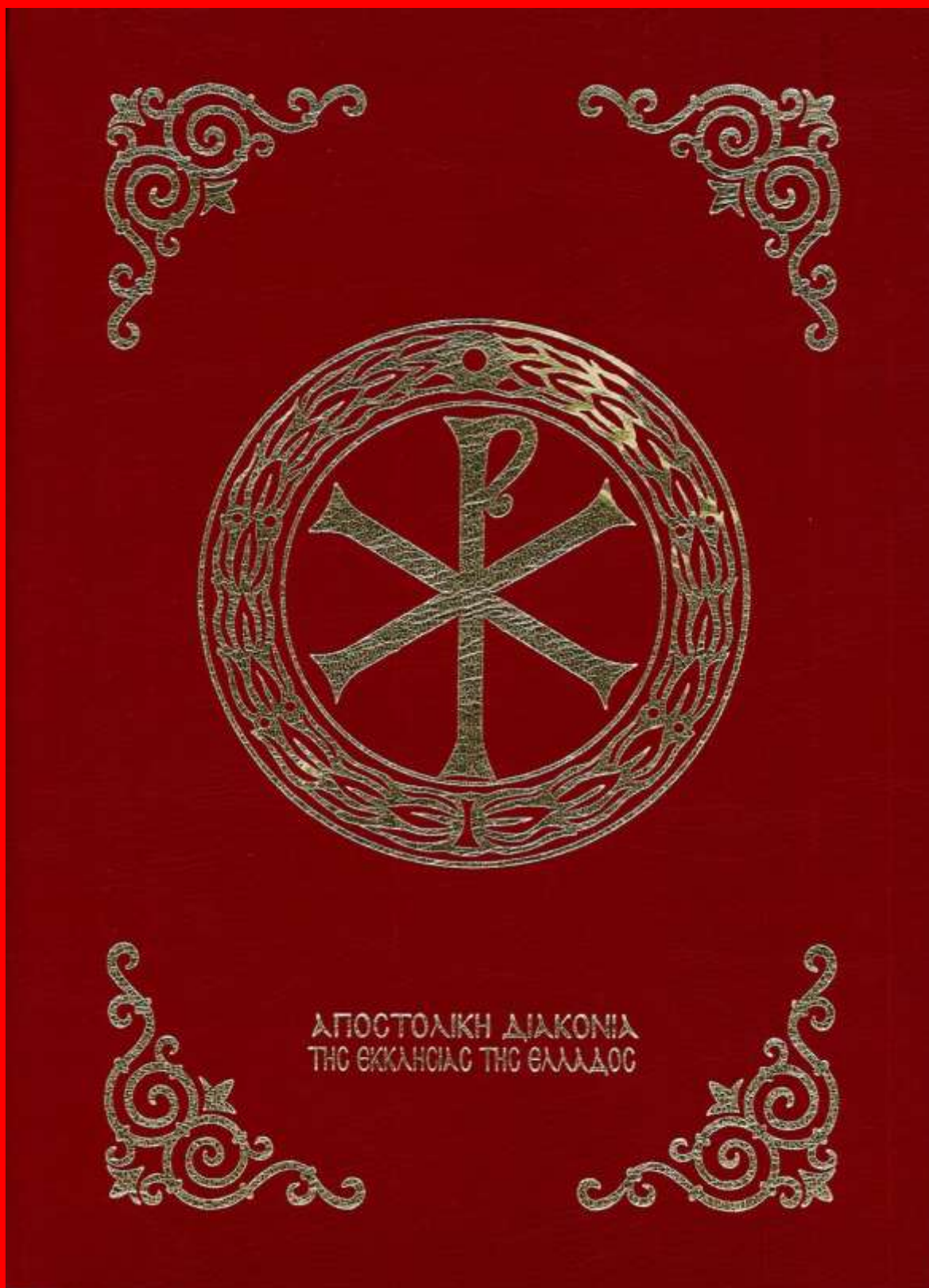

TEZAU LITURGIC
13 FEBRUARIE
NIKODIMOS AERAKIS

SLUJBA
SF.CUVIOS
MARTINIAN
DE LA
CEZAREEA
PALESTINEI

ATENA, 2020

13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Αρχιμανδρίτου Νικοδήμου Ξεράκη

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό·
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια στ'. Ἦχος δ' Ὑψώσεως σημεῖωσιν
Ἄσκησιν ἐλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν
σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας,
φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσεσι
τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων, καὶ καλλυνόμενος, ἐντεῦθεν
ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε
πανόλβιε, μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος,
σεαυτοῦ ἐχρημάτισας· πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς
ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην Πάτερ ἀνάψας σεαυτὸν,
μέσον εἰσῆξας κατακαιόμενος, ἡ δρόσος δὲ τοῦ
Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σε ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν
ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα,
ἀποφεύγων τοῦ ὄφεως, κάκεϊ δὲ σοι θήρατρα ὁ ἐχθρὸς
προσάγει τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς,
θηροὶ δὲ αὖθις προσεποχούμενος, τῇ χέρσῳ
προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτεύων
θλιβόμενος, θεοφόρε πανόλβιε.

Ἔτερα. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε, ἐγκωμίοις ἀδελφοί, τὸν τῆς παρθενίας ἀστέρα, καὶ τῆς ἀγνείας πυρσόν, στέψωμεν ὡς Ὅσιον, θεομακάριστον, τὸν βελίαιρ νικήσαντα, καὶ ἄνομα πάθη, Μαρτινιανὸν σεπτόν, στέφος ἀσκήσεως· οὗτος εἰσελήλυθε χαίρων, ἐν τῇ οὐρανίῳ παστάδι, εἰς σαββατισμὸν πανυπερτέλειον.

Λόγον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, καὶ ἀναγαγόντα εἰς θείαν, καὶ μακαρίαν ζωὴν, γένος τὸ ἀνθρώπινον, θερμῶς ἠγάπησεν, τὸ τῆς Χάριτος ὄργανον, καὶ Πνεύματος δέκτης, Μαρτινιανὸς κλεινός, ὁ τῆς ἀσκήσεως, ὄντως, ἐραστής θεοφόρος, ὅστις μηχανὰς ἀντιδίκου, ἐν Χριστῷ κατέβαλεν ὁ ἄριστος.

Πάντες, βιαστήν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας, τὸν ζηλωτὴν ἐραστήν, νήψεως τὸ πρότυπον, ἀγνείας ἄγαλμα, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλον, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν, Μαρτινιανὸν λαμπρόν, τὸν προσελκύσαντα, πόρνην, πειραθεῖσαν μολῦναι, τοῦτον τὸν σεπτὸν ἀριστέα, τὸν πυρὶ νικήσαντα τὸν δράκοντα.

Δόξα... Ἦχος β'

Χαίροις ἔντιμον καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστινῶν τὸ κῦδος· ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαινότατος ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν τὴν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἤψω πυρὶ μακάριε· ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμὸν σοι προσήγαγε, τὸ μέν, ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο, τὸ δέ, ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σε, ἐπειρᾶτο σοφέ. Ἀλλ' ὦ Μαρτινιανέ

τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων μὴ παύσῃ, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὥς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ

ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'. 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασιμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται

θάρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἦχος α'.

Ὁ τῆς ἐρήμου βλαστός, τὸ τῆς ἀσκήσεως ἄγαλμα, καὶ τῆς παρθενίας ἀγλαΐσμα, Μαρτινιανὸς ὁ ἔνδοξος, σήμερον τοὺς τῆς ἀρετῆς ἐραστάς, εὐφροσύνως συγκαλεῖ. Οὗτος τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην αὐτοῦ τελοῦσιν, πρότυπον ἀγιότητος, ἐρημικῆς βιοτῆς καὶ τελειότητος πρόκειται. Τὰ γὰρ τοῦ πλάνου ἔνεδρα, καὶ τὰ τῶν παθῶν πειρατήρια, ὀρθῶ λογισμῷ, βία θεοδιδάκτῳ καὶ θυσίᾳ σώματος κατενίκησεν· ὅθεν

στεφανωθείς θεοπρεπῶς, ἐν οὐρανοῖς αὐλίζεται,
καθορῶν Τριάδα τὴν Ὁμοούσιον.

Ἦχος β'.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου
Μαρτινιανοῦ γάνυται, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίζει.
Οὗτος γὰρ θεῖῳ ἔρωτι τρωθείς, τὸν κόσμον κατέλιπε,
καὶ ἐν ἐρήμῳ ἐσκήνωσε, μόνος τῷ Μόνῳ ἐφετῶ,
Χριστῷ τῷ αἰωνίῳ Νυμφίῳ, ἀδιαλείπτως κοινωνῶν.
Δυνάμει δὲ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, ἐν πυρὶ
ἑαυτὸν ἐπέρριψεν, ἵνα τὴν σάρκα ταπεινώσῃ, καὶ τὸ
ἀκόλαστον γύναιον, εἰς μετάνοιαν προσελκύσῃ· ὅθεν ἐν
καινοῖς οὐρανοῖς, σὺν τοῖς παρθένοις ἐορτάζει,
πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τῆς παρθενίας τὸ σεπτὸν κειμήλιον, καὶ τῆς ἀγνείας
τὸ ἐκλαμπρον ἀκροθίνιον, δεῦτε πιστοὶ ἐγκωμίους
καταστέψωμεν. Πόθου γὰρ ἀγιότητος πληρούμενος,
Μαρτινιανὸς ὁ πανθαύμαστος, πᾶσαν μηχανὴν τοῦ
ἀλάστορος, Χάριτι τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ κατέβαλεν·
ὅθεν ἐν Πνεύματι γενόμενος, ἐπὶ γῆς τῶν τοῦ οὐρανοῦ
ἀπολαύει, ἀγγελικῶς κατοπιτεύων τὸν Τρισάγιον, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου λιπῶν, σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖ, ἐν
ἀγῇρῳ μακαριότητι.

Ἦχος δ'.

Τῶν μοναστῶν ἀδελφοὶ τὸ ὑπόδειγμα, Μαρτινιανὸν
τὸν πανεύφημον, χεῖρας κροτοῦντες τιμήσωμεν.
Οὗτος γὰρ τῇ ἀγγελικῇ πολιτείᾳ κοσμούμενος, τὸν
ἀρχέκακον ὄφιν, μαρτυρικῶς ζήλῳ ἐταπείωσεν, μὴ

πτήξας αὐτοῦ τὰς μηχανὰς καὶ τοὺς ποικίλους
πειρασμούς. Πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴν προσβλέπων,
καὶ τὸ τῆς γεέννης πῦρ φοβούμενος, τῶν τῆς σαρκὸς
ἡδονῶν, τὸ ὑλικὸν πῦρ, καὶ τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον
μετάβασιν προείλετο. Ἀγγέλους κατέπληξεν,
δαίμονας κατεπτόησε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν
κατεκόσμησεν. Αὐτοῦ πρεσβείαις σῶσον Κύριε τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν
στησώμεθα, ἐπὶ τῇ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου πατρός.
Οὗτος γὰρ τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, καὶ τῶν τοῦ
σώματος τρυφῶν, θείῳ ἔρωτι καταφρονήσας, τὴν
ἔρημον ᾤκησεν, ἀναλαβὼν περιχαρῶς τὸν τοῦ Κυρίου
ἐλαφρὸν ζυγόν, καὶ τὸν τῆς ἀσκήσεως τρισπόθητον
σταυρόν· ὅθεν, ὑπὸ Θεοῦ χαριτωθεὶς, τὴν ἁμαρτίαν ὡς
θανατηφόρον ἰὸν ἐμίσησε, καὶ τὰς τοῦ ἀντιδίκου
πλεκτάνας, ὡς ἰστὸν εὐτελεῖ διέλυσεν. Πάντες οὖν
ἐορταστικῶς τῷ πανενδόξῳ Μαρτιανιανῷ ἱκετεύσωμεν·
πανεύφημε Ὅσιε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν
Σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ
τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ
καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶς.

Χαίροις, τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς, τῶν μοναστῶν τὸ ἀληθὲς ἀκροθίνιον, παρθένων τὸ μέγα κλέος, σεπτὲ Μαρτινιανέ, τῶν Μαρτύρων δόξα καὶ ὑπόδειγμα· σαρκὸς γὰρ ἐπάτησας, τὸ χαμαῖζηλον φρόνημα, τοῦ πειρασμοῦ δέ, ἡδονὴν κατενίκησας, εἰς μετάνοιαν, ὀδηγήσας τὸ γύναιον· ὅθεν τὴν σὴν τελείωσιν, δοξάζοντες Ὅσιε, ὕμνοις τιμῶντές σε μάκαρ, καὶ τὰς λιτὰς σου αἰτούμεθα, πρὸς Κύριον πάντων, τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρα, Χριστὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ τῆς ἀγνείας φωστήρ, τῆς παρθενίας τὸ εὐῶδες κειμήλιον, ἀσκήσεως θεῖον ὕψος, κλεινὲ Μαρτινιανέ, ἀρετῆς ὁ στύλος καὶ τὸ ἔρεισμα, σατᾶν γὰρ κατέβαλες, ταπεινώσας τὴν σάρκα σου, πυρὶ ἐνύλῳ, πτοηθεὶς τὸ αἰώνιον, καὶ προσήγαγες, εἰς Χριστὸν τὴν πειράζουσαν, πάντες οἱ ἐναθλούμενοι, σὲ ἔχομεν πρότυπον, ἄγαλμα Πάτερ θυσίας, καὶ ἐμπνευστὴν τῆς ἀσκήσεως, αἰτοῦντες λιτὰς σου, πρὸς τὸν Κύριον παμμάκαρ, τὸν πολυεὐσπλαγχνον.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, τῆς ἀρετῆς ὁ κανὼν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, ἀσκήσεως ὁ ἐκφάντωρ, ἀγνὲ Μαρτινιανέ, ἐρημίας δόξα καὶ ἀγλάϊσμα, ἀγνόητος πρόμαχε, παρθενίας διδάσκαλε, ἀντιλογίας, πρὸς σατᾶν τὸ ὑπόδειγμα, εὐσεβείας δέ, ἀσκητῶν τὸ ἐκτύπωμα, πάντες πανηγυρίζοντες, τὴν μνήμην σου

ἐνδοξε, πόθῳ αἰτούμεθα Πάτερ, τῆς τοῦ Χριστοῦ παρακλήσεως, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'

Πεποικιλμένος στολῇ ἀγνείας, καὶ πεπυροσευμένος, ἐντεύξει θεία, ἐνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολῇ οὐ συνηρπάγης, οὐδὲ ἡδονάς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ πυρί, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων, καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ προσκαίρου πυρός, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν φλόγα κατέσβεσας. Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

ὦ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρήσιαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρύων τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας μακάριε, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὀρμήματα, καλινώσας ἐκραύγαζες·

Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρὸς καὶ ζάλης ὁ
σώσας με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον
μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς
πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι'
οὔ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

*Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.*

Τὴν καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καὶ τὸ ἐξαίσιον,
τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ πειρασμὸς καταπλαγείς,
ἀπέστειλέ σοι τὴν πόρνην, ἵνα χειρωσάμενος, τὴν
ψυχὴν σου μακάριε, πᾶσαν ἀγαλλίασιν, τῇ σῇ πτώσει
κομίσηται· σὺ δὲ ἐν τῷ πυρὶ ἀνεδείχθης, μείζων
ἐκείνου θεοφόρε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τὸν ἀκατάληπτον, καὶ ἀπερίγραπτον, τὸν
ὁμοούσιον, Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἐν τῇ γαστρὶ σου
μυστικῶς ἐχώρησας Θεομῆτορ, μίαν καὶ ἀσύγχυτον,
τῆς Τριάδος ἐνέργειαν, ἔγνωμεν τῷ Τόκῳ σου, ἐν τῷ
κόσμῳ δοξάζεσθαι· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμέν σοι·
Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.*

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὸν ἐραστὴν τῆς ἀρετῆς,
ἀνυμνήσωμεν λαμπρῶς, ὡς βιαστὴν τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ
ἐναθλήσαντα πράξει καὶ θεωρία, τύραννον ἐχθρὸν
ταπεινώσαντα, πάθη τῆς σαρκὸς ἐκνικήσαντα, καὶ
πορνικοῦ γυναιίου τὴν μανίαν, ἐν τῇ φλογὶ
ἀναστείλαντα· λαμπρῶς ἐστέφθη, ὑπὸ τοῦ Κτίστου,
ὁσιος ἐν ἁγίοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Κατεπλάγησαν Ἀγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ
Μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτὸν, πῶς ὁ τὰ
πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός,
ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁ Προαιώνιος,
καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων, πνοὴν ἀφάτῳ
χρησιότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα,
εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.*

Τὸν Μαρτινιανόν, ἐν ᾧδαῖς ἀνυμνοῦμεν, ὡς ὅσιον
πιστοί, βιαστὴν Βασιλείας, ἀσκήσει διαλάμπαντα, ἐν
ἐρήμῳ ἀβάτῳ τε, καὶ νικήσαντα, τοῦ διαβόλου τὸ
τέκνον, καὶ τὰς φάλαγγας, τῶν ἀόρατων δαιμόνων,
δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον
ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ

καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ἀνθρῶπε τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀρετῆς ἐραστά, τῆς παρθενίας μάρτυς, βιαστά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ μέτοχε· σὺ πάσας τὰς τοῦ βελίαρ ἐνέδρας, τῷ θείῳ πυρὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ ὑλικῷ πυρὶ κατέστρεψας· πρέσβευε ἐκτενῶς δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου, οὓς ἡ Ἀκροστιχίς: *Μέλπω Μάκαρ σου τοὺς δρόμους θείους λόγοις. Ποίημα Θεοφάνους*

Ἦδὲ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός.

Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις, ἵχνεσι, ὁ παλαιὸς πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χειρσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μονάσας, καὶ τὸν σταυρὸν σου Ὅσιε,
ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σὲ ἐκούσιον Σταυρὸν καὶ ταφὴν
ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας
τὰ τοῦ σώματος.

Ἐν ὄρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἐλόμενος, ταῖς
πρὸς τὸ θεῖον νεύσεσι νυκτός, καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας,
διὰ νηστείας Πάνσοφε, καὶ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτήρα, τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε, Χριστὸς σε
ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ
συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῇ
ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίου

Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείναςαν
ἔγνωμεν· τὸν πλαστοουργὸν γὰρ ἔτεκες Θεόν, καὶ σαρκὶ
ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν γῆν ὁμίχλη
σπαργανώσαντα.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός.

*Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐκκλησία σου Χριστὲ
κράζουσα· Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
στερέωμα.*

Ἀνύστακτον τὸν πυρσόν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν
πνεύματι, τῆς νοητῆς ἔνδοθεν, Ὅσιε παστάδος
ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμῶν, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ
ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ρέοντα, Μαρτινιανὲ
ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῷ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε,
πλάτος τερπνὸν ἔφθασας, τὸ τοῦ Παραδείσου
γηθόμενος.

Θεοτοκίου

Οἰκήσας σου τὴν νηδύν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν
ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν
ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐν πέτρᾳ εὐσεβείας προσερείσας τὸν πόδα σου, ἐχθ
ροῦ ταῖς μεθοδείαις ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, πυρὶ δὲ θε
ρμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθεί
ς, ἐθελούσιος Μαρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳδροσιζόμενος.
Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην
ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα
χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν,
λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν
κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ,
δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

ᾠδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν
Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως
κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑπωπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, φέγγος ὑπεδέξω Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταῖς τοῦ πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενὴς προσρήξας σοι, κύματα κακίας· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίου

Ὑπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον· τέτοκας γὰρ Λόγον πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὁδὴ ε' Εἰρμός.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἁγίου ἐπιστρέφου, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίσει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα, ἰσάγγελον πολιτείαν· ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὅργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σου δελεάσαι, ἡδονῇ· ἀλλ' ἡττήθη, ταῖς σαῖς Πάτερ ἐνοστάσεσιν.

Ὑπῆρξας σεαυτοῦ, δικαστὴς ἐθελούσιος· τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνους, Μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίου

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὁδὴ ς' Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοι προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενῆς ὁ ὄφιος, ἀλλ' ἐπινοία, τῇ σοφῇ σου, κατηργήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥαδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσιν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἀγνείας καλόν σου, ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων Σοφὲ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῇ πυρᾷ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε, μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίου

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀρρήτῳ λόγῳ, ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον. Ἦχος β' Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν
τῇ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον,
πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως
εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανόν τὸν ἀεισέβαστον· αὐτὸς
γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν
τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου· νέος γὰρ
ὕπαρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτᾶσθαι,
ὕμνους Χριστῷ, ψαλμωδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων ἀεὶ,
ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύζων ἐν τε πόνοις καὶ
δάκρυσιν, ἀγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σοφῶς τὸν
ἀρχέκακον ἥσυχνας· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον

*Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Μαρτινιανοῦ*

*Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.
Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανός.*

ᾠδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός.

*Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ
εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι
ἐκράνταζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.*

Ὑπὸ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρός, ὥσπερ, Ἰωνᾶς ἀπέρριψας σεαυτόν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχοῦμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σῶζεις σαφῶς κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινῇ ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ Θεῷ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὁλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίου

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννήτορ λάμπας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχάς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁδὴ η' Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κληρὸς μου, σοῦ τὴν ἐκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον, ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰστίῳ περούμενος σοφέ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, κούφως διέπλασας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίζῃ φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος, στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἰδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν, καὶ μελωδεῖς καθαρωτάτῃ ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίου

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ ὑπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις καὶ θελήσεσι, διπλοῦς ὁρώμενος, μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτη διανοία, Μαρτινιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὥραθης καὶ στῦλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἱρόμενος, καὶ Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ, οὔτινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ αἰοίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτὶ μέτ' Ἀγγέλων βίον ἰσάγγελον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγεννημένος, Ἀξιάγαστε.

Ἰέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὥφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτόμενον, καὶ εὐωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίου

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ἄσμασι, Παρθενομῆτορ, μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ Μάρτυς Μαρτινιανέ, σὺ ἐθελουσίως ὥφθης, καὶ ὁδηγὸς ταῖς γυναίξιν, μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίου

Χαριστηρίοις σέ ὕμνοις, ὕμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε,
σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, βοῶντές σοι Θεοτόκε· Χαῖρε
ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Αἶνοι. Ἦχος δ' Ὡς γευναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν ἀσκήσει ἐκλάμπαντα, ἐν ἐρήμῳ ὡς ἄγγελον,
συνελθόντες σήμερον εὐφημήσωμεν, καὶ ἐν ᾧδαῖς
μεγαλύνωμεν, τῆς Χάριτος δώρημα, κλεινὸν
Μαρτινιανόν, μοναζόντων τὸ καύχημα, καὶ
ἐντρύφημα, τῶν παρθένων τὸ κλέος καὶ τὸ στέφος,
τῶν δαιμόνων καθαιρέτην, ὑψηλητὴν τῆς ἀσκήσεως.
(Δίς)

Παρθενίας ἀγλάϊσμα, καὶ ἀγνείας ὑπόδειγμα, ἐν
ψαλμοῖς τιμήσωμεν ὃ φιλέορτοι, ὅτι σατᾶν
κατεπάτησε, φλογὶ πυρακτούμενος, θεῖος
Μαρτινιανός, καὶ τὴν πόρνην προσεῖλκυσεν, εἰς
μετάνοιαν· ὅθεν Χάριτι θείᾳ ἀνυψώθη, εἰς σκηνὰς
ἐπουρανίους, ἔνθα τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα, τῇ ἀσκήσει ἐμάρανε, καὶ
τῆς πόρνης ἔνεδρα κατηδάφισεν, ἐν τῷ πυρὶ
καθεζόμενος, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, θεῖος
Μαρτινιανός, Ἰωσήφ τὸ ἐκτύπωμα, τὸ πανθαύμαστον,
ὃν ὕμνεῖ Ἐκκλησία καὶ δοξάζει, ἐορτάζουσα τὰ
τούτου, περιφανῆ κατορθώματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πυρὶ ἐθελουσίως προσομιλήσας Ὅσιε, τὴν τῆς
σαρκὸς φλόγῳσιν κατέσβεσας, καὶ τοῦ ἀρχεκάκου

ὄφρα τὰς παγίδας κατέστρεψας· ὅθεν, συνελθόντες φιλεόρτως, ἐν ἐγκωμίοις σοι εἵπωμεν· Χαίροις ὁ τῷ θεῷ ἔρωτι καταθελχθεὶς, καὶ τὰ ἀχειροποίητα Ἅγια ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα ἐπιποθήσας· χαίροις, ὁ τὸν κόσμον ἀρνηθεὶς, καὶ τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα ἐκφυγών· χαίροις, ὁ τὴν σάρκα ὑποπιάσας, καὶ τὴν ψυχὴν ἐν Χριστῷ λαμπρύνας· χαίροις, ὁ τὴν ἄσκησιν μετελθών, καὶ τὴν ἀρετὴν καταλαβών. Πρέσβευε θεοφόρε Μαρτινιανέ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἡλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, ἐρημοπολίτην εὐκλεῆ Μαρτινιανόν, τοῦ ἀναδειχθέντα, παρθένων μέγα κλέος, καὶ ἀσκητῶν τὸ νῖκος, καὶ ἐγκαλλώπισμα.

Τὸν περιφανῆ Μαρτινιανόν, τιμήσωμεν ὕμνοις, παρθενίας ὑφηγητήν, τὸν τοῦ Διαβόλου, συντρίψαντα παγίδας, καὶ πόρνης τὰς προκλήσεις, πυρὶ νικήσαντα.